

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobců: **a) D. D., b) L. K., c) nezl. A. D., a d) nezl. N. D.**, [oba nezletilí zastoupeni žalobkyní b) jako zákonnou zástupkyní], zastoupených JUDr. Janem Konečným, advokátem se sídlem Oldřichova 13, 128 00 Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutím ze dne 26. 5. 2004, č. j. OAM-6363/VL-19-P05-2003 a č. j. OAM-6368/VL-19-P05-2003, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2005, č. j. 48 Az 154/2004-43 a č. j. 48 Az 155/2004-43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Odměna advokáta JUDr. Jana Konečného **se určuje** částkou 3500 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Dvěma rozhodnutími ze dne 26. 5. 2004 neudělil žalovaný žalobcům azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce a) zejména namítl – vedle obecných poukazů na porušení některých ustanovení správního řádu – že žalovaný si neopatřil podklady potřebné pro zjištění skutečného stavu věci. Žalovaný též odmítl žalobcovo tvrzení o tom, že byl pronásledován pro svůj židovský původ, s odkazem na jedinou informaci

Ministerstva zahraničních věcí: ta je však příliš obecná a nevypovídá o postavení Židů v Gruzii, jimž není stát schopen poskytnout ochranu před pronásledováním. Žalovaný nezhodnotil tvrzení, že dva příslušníci policie dělali při skládání zkoušek záměrně chyby, aby žalobce později zkorumpovali, a ohrozili tak jeho politickou stranu. Žalovaný se též nezabýval vztahem žalobcovy strany Svaz občanů, která je nyní v opozici, k vládnoucí straně prezidenta M. Saakašviliho: žalobce se nyní obává návratu právě z důvodu vlády M. Saakašviliho. Žalovaný se nesprávně domnívá, že se žalobce mohl obrátit o pomoc na státní orgány či nevládní organizace: žalobce sám byl totiž příslušníkem státního orgánu. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu, neboť byl pronásledován pro své politické přesvědčení, resp. z národnostních důvodů. Krom toho je u něj dána i překážka vycestování, protože při návratu bude vystaven mimořádně ponižujícím a nelidskému zacházení a mučení a bude ohrožen jeho život i svoboda.

Žalobci b), c) a d) k tomu dodali, že matka žalobce a) se obrátila na policii, ale nic se nedělo, takže je zřejmé, že státní orgány nebyly s to poskytnout žalobcům ochranu. Žalovaný pochybil tím, že neposuzoval žádost žalobců b), c) a d) jako problém určité sociální skupiny, jíž je rodina; žalobcům přitom měl být přiznán azyl pro příslušnost k rodině. Žalobci ovšem byli pronásledováni nezávisle na žalobci a), i když toto pronásledování pramenilo právě z problémů žalobce a). Jak žalobce a), tak žalobci b), c) a d) proto navrhli, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze nejprve usnesením ze dne 13. 10. 2004 spojil obě věci ke společnému řízení; rozsudkem ze dne 19. 1. 2005 pak žaloby zamítl. Uvedl zejména, že jednání soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu; krom toho žalobci nevyužili pomoci státních orgánů k ochraně před kriminálními jevy. Z jediné zmínky nadřízeného žalobce a) o jeho židovském původu nelze dovozovat jeho pronásledování z rasových či náboženských důvodů; ani důvody podle § 13 a § 14 zákona o azylu žalobcům nesvědčí. Překážka vycestování u žalobců není dána: po návratu do vlasti jim totiž nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest a země se nenachází ve válečném konfliktu. Konečně ani námitka ohledně neúplně zjištěného skutkového stavu není důvodná; podle názoru soudu si žalovaný opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí.

V kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu žalobci namítli nesprávné posouzení právní otázky a nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů [103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního]. Soud si podle žalobců nesprávně vyložil obsah pojmu „pronásledování“ ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a § 12 zákona o azylu. Stát nemusí být přímým autorem pronásledování: postačí jeho pasivita v případě, že pronásledovateli jsou jednotlivci či skupiny na státu nezávislé a jím nekontrolované. Tato koncepce byla převzata i do směrnice Rady ES č. 83/2004, podle níž jde o pronásledování také tehdy, pokud stát nebo jiní představitelé veřejné moci nemohou nebo nechtějí poskytnout ochranu před pronásledováním. Je přitom zcela irelevantní, z jakého důvodu je státní moc nečinná. Pokud stát není schopen zajistit ochranu proto, že k tomu nemá dostatek prostředků, nebo proto, že se o pronásledování nedozví, a dokonce z objektivních příčin ani dozvědět nemůže (např. pro úplné přerušování spojení s oblastí), není toto pronásledování o nic méně způsobitelné pro udělení azylu. Jelikož se za pronásledování považuje jednání nestátních skupin, kterému stát není schopen zabránit, *a fortiori* je třeba za něj považovat takové jednání v případě, že státní moc na daném území neexistuje vůbec.

Co se pak týče případné žádosti žalobců o ochranu ze strany státu, je jednoznačné, že žadatel o udělení azylu není povinen žádat svůj vlastní stát o poskytnutí ochrany, pokud je pronásledován státem, resp. státem kontrolovanými jednotlivci a skupinami, a ani by to nebylo logické. Ani žadatel pronásledovaný osobami, které nejsou kontrolovány státem, však takovou povinnost nemá, pokud prokáže dobrý důvod, proč se neobrátil na svůj stát se žádostí o ochranu. Tímto důvodem mohou být překážky na jeho vůli nezávislé (válečný stav) nebo jeho svobodné rozhodnutí nevyhledat ochranu státu z důvodu objektivních okolností (neúčinnost ochrany, neexistence právního státu), ze kterých lze usuzovat, že stát není ochoten nebo schopen ochranu poskytnout. Důkazem, že takové okolnosti zde jsou, může být například dosavadní přístup státu k poskytování ochrany v obdobných případech. Je tedy nutné zkoumat nejen to, zda právní řád dané země umožňuje domoci se ochrany, ale též zda příslušné orgány takovou ochranu skutečně zajišťují.

Žalobci věděli, že nemá smysl obracet se na policii, což bylo podpořeno i židovským původem žalobce a): náboženská situace v Gruzii je silně namířena proti židovskému obyvatelstvu. Žalovaný nezkoumal, zda se řadový občan v Gruzii může obrátit na státní orgány, nebo ne. Pro druhou možnost svědčí i informace MZV ze dne 14. 4. 2004, podle níž nelze tuto otázku objektivně zhodnotit. Žalobci se kromě toho neobrátili na státní orgány též proto, že byli pronásledováni příslušníky policie, tzn. státními orgány, a to z politických důvodů. Nelze od nich proto spravedlivě požadovat, aby se obraceli o pomoc na státní orgány. Policisté hodlali prostřednictvím nabízeného úplatku zkompromitovat politickou stranu, jíž byl žalobce a) členem. Protože na to žalobce a) nepřistoupil, bylo mu vyhrožováno, stejně jako jeho rodině, a byl i fyzicky napaden. Je tedy zřejmé, že žalobci byli pronásledováni z politických důvodů a též kvůli židovskému původu žalobce a).

Krajský soud nesprávně konstatoval, že žalobci namítali nedostatečně zjištěný skutkový stav jen v obecné rovině a nenavrhli žádné konkrétní důkazy: žalobci naopak již v žalobách žádali provést důkaz zjištěním vztahu politické strany Svaz občanů Gruzie se stranou M. Saakašviliho. Jak žalobce a) uvedl, skrze nabídku úplatku měl být kompromitován nejen on, ale též strana E. Ševardnadzeho; zjištění vztahu obou stran je tedy nezbytné pro skutečné zjištění stavu věci. Dále měla být zjišťována náboženská situace v Gruzii, a tím i možnost pronásledování žalobců z náboženských důvodů. Nelze přisvědčit krajskému soudu v tom, že ojedinělý výrok o židovském původu nezakládá pronásledování. Rozhodující orgány též nesprávně zhodnotily zprávu MZV USA ze dne 25. 2. 2004: ta uvádí, že v Gruzii dochází ke svévolnému zasahování do soukromého a rodinného života, k porušování nedotknutelnosti obydlí či k porušování listovního tajemství. Konečně při posuzování existence překážky vycestování soud pominul, že žalobci byli vystaveni ponižujícímu a nelidskému zacházení a mučení již před odchodem ze země a pravděpodobně by je to čekalo i po návratu. Žalobci proto navrhli, aby byl rozsudek Krajského soudu v Praze zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Současně s podáním kasační stížnosti požádali žalobci o to, aby jejich kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na zamítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Žalovaný naopak navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Není mu zřejmá spojitost mezi výkladem obsaženým v kasační stížnosti a skutkovým příběhem žalobců. Požadavek, aby byla zjišťována náboženská situace v Gruzii, nemá reálný základ ve výpovědích, v nichž se žalobci a) a b) přihlásili k pravoslavnému křesťanství, aniž uvedli jakékoli problémy s tím související.

Kasační stížnost není důvodná.

V první části své kasační stížnosti předestírají žalobci obsáhlý výklad pojmu „pronásledování“ za použití definic obsažených v Úmluvě o právním postavení uprchlíků a výkladů Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky; Nejvyšší správní soud se však přiklání k vyjádření žalovaného, který přílehavě konstatuje nespojitost mezi tímto výkladem a situací žalobců. Žalobci se v kasační stížnosti snaží soud přesvědčit o tom, že aktéry pronásledování ve smyslu azylově relevantním nemusí být pouze stát, ale také osoby od něj odlišné. O tom ale není sporu: takový výklad je obecně přijímán i v praxi orgánů rozhodujících ve věcech azylu, a ani žalovaný, ani krajský soud to ve svých rozhodnutích nijak nepopírali. (Krom toho v žalobě žalobci naopak zdůrazňovali, že pronásledování v jejich případě se dopouštěli policisté, tedy příslušníci státního orgánu a vykonavatelé státní moci. Sami si tedy zřejmě neujasnili charakteristiku osob, které považují za své pronásledovatele.) Tato právní otázka se ve věcech žalobců vůbec neřešila: spor se vedl nikoli o právní kvalifikaci osob, kterým žalobci připisovali pronásledování, nýbrž o právní kvalifikaci jejich jednání. Pokud pak protiprávní jednání, kterého se tyto osoby dopouštěly, nenaplnňovalo znaky pojmu pronásledování, bylo lhostejné, kdo byl jeho aktérem – zda stát, osoby jím kontrolované nebo osoby na něm nezávislé.

Zcela mimo podstatu věci míří i ty námitky, v nichž se hovoří o důvodech, pro něž státy neposkytují ochranu před pronásledováním svým příslušníkům. Žalobci zde líčí nejen situace, kdy stát nemá dostatek prostředků k poskytnutí ochrany, ale také případy, v nichž se stát o pronásledování vůbec nedozví pro objektivní překážky a v nichž státní moc prakticky neexistuje: to se ale vůbec netýká projednávané věci. Případy, o nichž se žalobci zmiňují, jistě mohou nastat v případech občanských či kmenových válek, státních převratů apod.; situace žalobců je ale zjevně jiná. Státní moc v Gruzii nepochybně není ochromena a funguje (a jak je zřejmé ze správního spisu, jistě účinněji a ve větší míře, než tomu bylo za vlády E. Ševardnadzeho). Argumentace žalobců vyznívá pochybně, je-li vztažena na jejich skutkový příběh: pokud totiž žalobce a) nijak neinformoval příslušné orgány o jednání svých nadřízených, které měl za nesprávné, státní orgány se o tomto jednání logicky nedozvěděly a byly ve věci nečinné. Podle výkladu žalobců by ovšem právě taková situace zakládala důvod pro udělení azylu: stát totiž nekonal, a jeho činnost nelze přitom nijak vázat na to, zda o takovém jednání vůbec věděl. To je ale absurdní: žalobcům jistě nebránily žádné závažné a objektivní překážky, jak se o nich zmiňuje kasační stížnost (přerušení spojení s oblastí, neexistence státní moci), v tom, aby o jednání nadřízeného žalobce a) zpravili osoby nadřízené tomuto člověku nebo jiné orgány, příp. nevládní organizace, které by se žalobcovým případem mohly zabývat. Informovat příslušné orgány o nesprávném postupu služebníka funkcionáře či nadřízeného bylo pouze na žalobcích: pokud oni sami byli nečinní, nemohou vyčítat nečinnost státu. Mlčení před orgány a organizacemi vlastního státu pak nelze zhojit prostřednictvím azylového řízení.

Žalobci dále dovozují, že před odchodem ze země a vstupem do azylového řízení nebylo dříve na místě obrátit se o pomoc na orgány v zemi původu; prý totiž věděli, že stát v obdobných případech ochranu neposkytuje. Tato argumentace však není přesvědčivá. Žalobci spatřovali pronásledování zejména v přepadení, jehož obětí byl žalobce a), ve výhrůžných telefonátech a také v jednání nadřízeného žalobce a). Co se týče přepadení, k němuž došlo v září 2003, matka žalobce a) je oznámila na policii; jelikož se však do konce listopadu toho roku nic nedělo, usoudili žalobci (podle vlastních slov v žalobě), že stát jim není schopen poskytnout ochranu. Z toho, že policii se v konkrétním případě dosud nepodařilo dopadnout pachatele přepadení, však ale nelze usuzovat na míru účinnosti

ochrany, kterou stát poskytuje, a už vůbec to nevyprovádá obecně o vůli státu k ochraně svých občanů. Je patrně častým jevem, že státní moc v zemi původu nedisponuje vždy dostatečnými prostředky k potírání kriminality: to však souvisí s tím, že potlačování trestné činnosti bývá nevyhnutelně jen relativně úspěšné a jednotlivé země se liší toliko mírou této úspěšnosti. Výhrůžné telefonáty žalobci neohlásili na policii z vlastního rozhodnutí, protože se s nimi chtěli vypořádat sami. To také učinili: po výměně telefonního čísla telefonáty ustaly. O postupu nadřízeného žalobce a) však žalobci mlčeli; neupřesnili přitom, z čeho čerpali jistotu o tom, že stát by jim neposkytl ochranu. Konfrontace s vlastním nadřízeným je jistě něčím nepříjemným; osoba, která se cítí postupem svého nadřízeného poškozena, se však nemůže s úspěchem domáhat udělení azylu, pokud se ani nepokusila vyřešit věc přímo u svého zaměstnavatele, nebo u nestranného třetího subjektu v zemi původu. Konečně skutečnost, že zastupitelský orgán České republiky nemůže objektivně zhodnotit, zda se řadový gruzínský občan může obracet na tamější státní orgány, nesvědčí o tom - jak tvrdí žalobci - že je nemožné domoci se ochrany. Ve sdělení zastupitelského orgánu se říká pouze tolik, že to nelze posoudit; možné jsou tedy obě odpovědi. Žalobci se v souvislosti s jednáním nadřízeného o něco takového ani nepokusili, a ani oni to tedy nemohou objektivně posuzovat.

Otázky související s aktivitou žalobců při hledání ochrany u státu a s účinností takové ochrany jsou však až na druhém místě; prvotní je povaha, resp. motivace protiprávního jednání, v němž žalobci spatřovali pronásledování. Aby totiž jednání, jímž se žadatel o udělení azylu cítí být ohrožován a poškozován, splňovalo znaky pronásledování podle § 12 zákona o azylu, musí se díť z důvodů, které jsou tu vypočteny - tedy musí být v příčinné souvislosti s tím, že žadatel uplatňoval svá politická práva a svobody, případně zastával určité politické názory, nebo musí být vyvolány některou ze sociálních charakteristik žadatele (rasa, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině). To ale nebyl případ žalobců.

Žalobci tvrdí, že byli vystaveni pronásledování z politických důvodů, protože žalobce a) byl členem politické strany Svaz občanů; taková příčinná souvislost ale z příběhu žalobců neplyne. Pokud je někdo vystaven diskriminačnímu, protiprávnímu či trestnému jednání, nestává se automaticky obětí pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu jen proto, že je zároveň řadovým členem parlamentní politické strany. Stejně jako dosud rozhodující orgány je i Nejvyšší správní soud přesvědčen, že snaha zkoušených policistů uplácet žalobce a) nebyla vedena úmyslem diskreditovat jeho politickou stranu, nýbrž zájmem získat snadno a rychle atestaci bez potřebného úsilí. Policisté chtěli podle názoru soudu uplácet žalobce a) proto, že úspěšná zkouška u něj podmiňovala atestaci, nikoli snad proto, že žalobce a) byl členem politické strany. Politická angažovanost žalobce a) byla lhostejná: důležité bylo jeho postavení na policejní akademii a jeho zkušební pravomoc. Pozdější jednání jednoho z neúspěšných policistů, který se stal nadřízeným žalobce a), pak opět nebylo projevem politického pronásledování, nýbrž osobní mstou za to, že žalobce a) policistovi nevyhověl a odmítl úplatek výměnou za potvrzení o složení zkoušky. Napadení, jehož byl žalobce a) obětí, pak nemá prokazatelnou souvislost s těmito událostmi; i kdyby s nimi však souviselo, nepodpořilo by to nijak hypotézu žalobců o politickém pronásledování, nýbrž by bylo jen dalším projevem osobní zášti nadřízeného (a to zášti apolitické a nepodmíněné rasou či jinou sociální charakteristikou) vůči žalobci a).

Neobstojí ani další tvrzený důvod pro udělení azylu, jímž je pronásledování motivované židovským původem žalobce a). Žalobci je dovozují z jediné zmínky onoho nadřízeného, o němž byla řeč výše; soud jim však nedává za pravdu a nemůže než zopakovat,

že jednání nadřízeného bylo pomstychtivým aktem nečestného jedince, nikoli projevem systémového pronásledování. Jak ostatně vyslovil již Vrchní soud v Praze v rozhodnutí ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. 7 A 754/2000, příslušníci určité rasy, náboženství, národnosti, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se u svých spoluobčanů mohou stát terčem ústrků, slovních a fyzických útoků a podobně; to však samo o sobě ještě není pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu, pokud státní moc takové jevy nevyvolává a tajně nepodporuje, případně pokud je vědomě netrpí či je záměrně nedostatečně potlačuje. O takovém postoji státní moci – zde konkrétně antisemitském – správní spis nesvědčí; naopak je z něj zřejmé, že nová vláda usiluje o pevnější zapojení menšin do společnosti.

Žalobci dále vytýkají rozhodujícím orgánům, že nepřihlédly ke zprávě MZV USA ze dne 25. 2. 2004, podle níž jsou v Gruzii porušována různá lidská práva. Rozhodující orgány ovšem z této zprávy vycházely jen v té míře, v jaké to bylo důležité pro posouzení výpovědí žalobců. Jejich úkolem nebylo abstraktně zkoumat, k jakým všemožným porušením práv v Gruzii dochází, nýbrž zjistit, zda docházelo ke konkrétním zásahům do práv žalobců a zda tyto zásahy naplňovaly pojem pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. To prokázáno nebylo, a obecné údaje obsažené ve zprávě MZV USA na tom nemohou nic změnit. Je sice zřejmé, že žadatelé o azyl budou přicházet zejména ze zemí, jejichž obecný standard ochrany práv je nižší; to ovšem neznamená, že u každého takového žadatele budou tím samým dány důvody pro udělení azylu. „Pronásledování“ se musí osobně týkat toho, kdo žádá o azyl, a obecný poukaz na nedodržování lidských práv v zemi původu k udělení azylu nepostačuje.

Krajský soud podle žalobců nesprávně uzavřel, že nenavrhl žádný konkrétní důkaz k doplnění nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobci naproti tomu zdůrazňují, že již v žalobě žádali provést důkaz zjištěním vztahu politické strany Svaz občanů Gruzie se stranou M. Saakašviliho; to však není pravda. Žalobní námitka sice vsutku směřovala proti tomu, že žalovaný tuto skutečnost nezjistil, ovšem žádný důkaz k doplnění skutkového stavu v tomto směru žalobci nevznesli – a to ani přímo v textu jednotlivých žalobních bodů, ani v části žaloby předcházející petitu a nazvané „Důkaz“: zde se navrhuje toliko opis napadeného rozhodnutí a příslušný správní spis. Závěr krajského soudu je tedy správný.

Požadavek žalobců na zjišťování náboženské situace v Gruzii a možnosti jejich pronásledování z náboženských důvodů je pak překvapivý a nepatřičný: jak správně podotkl žalovaný ve svém vyjádření v kasační stížnosti, žalobci a) i b) uváděli v průběhu správního řízení, že jsou pravoslavného vyznání. Příslušnost k tomuto náboženství - které ostatně v Gruzii výrazně převládá nad jinými konfesemi – nikdy nepřivodila žalobcům žádné potíže, alespoň podle jejich výpovědí. Zjišťovat náboženskou situaci proto v jejich věci nebylo na místě.

Konečně žalobci tvrdí, že je u nich dána překážka vycestování, neboť byli před odchodem vystaveni mučení a nelidskému zacházení a hrozí jim to i po návratu; i v tom se však žalobci mýlí. Před odchodem z Gruzie byl žalobce a), jak bylo zjištěno, vystaven diskriminačnímu jednání ze strany nadřízeného. I když je takové jednání protiprávní, nečiní to z něj nelidské zacházení. Žalobci se též stali oběťmi trestných činů - bylo jim vyhrožováno násilím (což po změně telefonního čísla ustalo) a žalobce a) byl přepaden. To jsou jistě skutečnosti velmi neblahé; překážku vycestování však založit nemohou. Mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest podle § 91 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o azylu musejí vycházet od státní moci a není možno do rozsahu tohoto ustanovení zahrnovat protiprávní ani trestné jednání soukromých osob,

kteře jsou vedeny pomstychtivostí. Azylové řízení ostatně neslouží k tomu, aby správní orgán snášel důkazy o případech porušování práva, jehož se dopouštějí soukromé osoby, nebo o množství a povaze obecně kriminálních činů v zemích původu žadatelů o azyl - byť i byly zaměřeny proti nim osobně a přispěly k jejich odchodu ze země. Jeho smyslem je zjistit či vyvrátit existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a případně – vyslovením překážky vycestování – zabránit takovému krajně zavrženíhodnému jednání státu vůči žadateli, jaké je popsáno mj. i v § 91 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o azylu. Takový následek však žalobcům nehrozí.

Z dřívějších podání žalobců je zřejmé jejich přání zůstat v České republice natrvalo, studovat tu a vychovávat děti. V tomto cíli nemůže žalobcům nikdo zbraňovat, pokud splní zákonná kritéria dlouhodobého pobytu na území; není však možné, aby žalobci k tomuto cíli dospěli prostřednictvím azylového řízení, pokud nespĺňují důvody pro udělení azylu ani u nich není dána překážka vycestování. K legalizaci pobytu na území slouží instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jichž mohou využít i žalobci.

Žalobci se svými námitkami tedy neuspěli. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly. Zástupci, který byl žalobcům pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal zástupci v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 3200 Kč za čtyři společné úkony právní služby a 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu